

2. Чурсін М. М. Системи вищої освіти і наукової комунікації: взаємний вплив як джерело нових вимог / М. М. Чурсін // Витоки педагогічної майстерності, 2011. – Т. VIII. Ч. II. – С. 299–304.
3. Семенюк Э. П. Научно-техническая информация и образование: поиск новых парадигм / Э. П. Семенюк // НТИ. Сер 1. – 1998. – № 1. – С. 1–10.
4. Современная информатика: наука, технология, деятельность / Р. С. Гиляревский, Г. З. Залаев, И. И. Родионов, В. А. Цветкова / под ред. Ю. М. Арского. – М. : ВИНТИ, 1998. – 220 с.
5. Иванова В. А. Педагогика. Электронный учебно-методический комплекс [Электронный ресурс] / В. А. Иванова, Т. В. Левина. – Режим доступа: http://www.kgau.ru/distance/mf_01/ped-asp/01_01.html. – Название с экрана.
6. Бернштейн Э. С. О службе НТИ как функциональной институции // Вопросы информационной теории и практики / Э. С. Бернштейн. – М. : ВИНТИ, 1982. – № 47. – С. 3–34.

ПРОБЛЕМИ СТВОРЕННЯ «ПРОЗОРОГО» УРЯДОВОГО ПОРТАЛУ

М. В. Макарова, завідувач кафедри документознавства та інформаційної діяльності в економічних системах, д. е. н., професор;
А. В. Швидка, магістр,
ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»,
м. Полтава, Україна

Актуальність теми ґрунтується на необхідності проведення досліджень щодо вирішення проблем створення системи електронного урядування в Україні.

На наш погляд, для України одним із першочергових завдань у сфері розвитку інформаційного суспільства є розбудова інформаційної системи «Електронний уряд», що підтримує принципи й процедури електронного урядування. Вона повинна включати інформаційні системи та ресурси всіх органів влади, в тому числі місцевих, взаємодія яких відбувається за допомогою електронного документообігу (з використанням цифрового підпису). Доступ до інформації й послуг органів влади забезпечується через Єдиний портал органів влади (єдине вікно). Центральною ланкою «Електронного уряду» є аналітична система, що спеціалізується на підтримці процесів прийняття управлінських

рішень, розробці прогнозів та моделюванні розвитку подій (ситуаційний центр).

Для цього використовуються всі наявні інформаційні ресурси держави. Треба чітко усвідомити, що розвиток інформаційного суспільства в Україні – це не окремий проект інформатизації, а цілеспрямована узгоджена діяльність усіх гілок влади, що вимагає змін законодавства, структури та функцій державних органів, форм взаємодії всіх суб'єктів інформаційних відносин. Загальнодержавна програма розвитку інформаційного суспільства повинна поєднувати галузеві й загальносистемні проекти інформатизації в межах загального фінансування та принципів їх реалізації, ґрунтуватися на відповідній нормативно-правовій базі, мати удосконалену структуру та функції органів влади [1, с. 60].

Створення системи «Електронний Уряд» із впровадженням національного центру електронного урядування передбачає формування:

- Національного депозитарію електронних інформаційних ресурсів;
- Єдиного порталу органів влади;
- удосконаленого технічного комплексу Центрального за-свідчувального органу інфраструктури електронного цифрового підпису (ЕЦП);
- служби єдиного часу з синхронізацією з всесвітнім часом;
- системи електронного документообігу для органів влади на базі єдиних форматів та протоколів із використанням відкритого програмного забезпечення;
- програмно-апаратного комплексу технічного адміністрування домену UA;
- єдиної інформаційної системи обліку звернень громадян;
- міжгалузевого центру для забезпечення взаємодії постачальників послуг для пільгових категорій громадян.

Додатковими обов'язковими заходами для існування й успішного функціонування електронного уряду країни мають бути:

- створення загальнодержавного реєстру громадян України;
- впровадження загальнодержавної системи геопросторових даних;
- створення земельного кадастру України;
- впровадження «Електронної соціальної картки» для отримання пільговими категоріями громадян відповідних послуг та адресної допомоги;

- виконання розробки та впровадження «Єдиного Електронного квитка» для різних видів транспорту;
- впровадження системи «Електронна митниця»;
- виконання проекту «Електронний регіон» і «Електронне міністерство»;
- впровадження системи електронної звітності із застосуванням єдиного вікна;
- створення Національного центру управління телекомунікаціями.

Враховуючи, що інформація сьогодні в першу чергу фіксується (або може фіксуватися) та зберігається у цифровому вигляді (від газет до кінофільмів), громадяни повинні мати змогу отримати доступ до необхідної інформації з використанням будь-яких засобів (як телефону та радіо, так і телебачення, комп'ютера). Прийняття такої концепції потребує впровадження єдиних правил діяльності в інформаційному просторі – від реєстрації до отримання права на надання послуг, а також відповідальності за порушення цих правил.

Сучасні приклади сформованої урядової комунікації розглянемо на підставі досвіду таких країн, як Велика Британія.

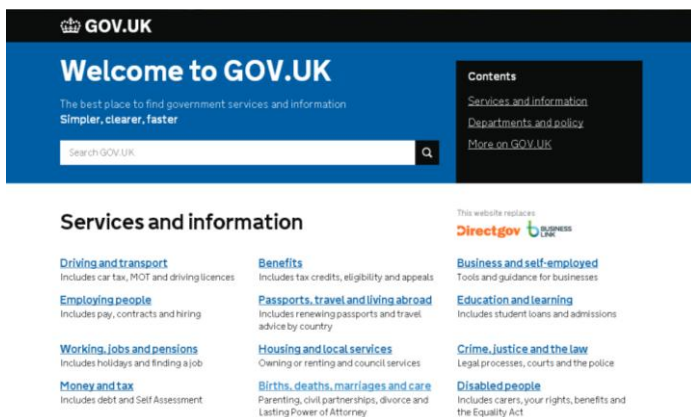

Рисунок 1 – Інтерфейс британського порталу електронного урядування Directgov (<http://www.direct.gov.uk>) [2]

Фактичним стандартом побудови електронного уряду нині є методика, вироблена Microsoft спільно з урядом Великобританії в 2000 р.

У середині 1990-х рр. Великобританія визнавала себе відстаючою країною за рівнем готовності до інформаційного суспільства. Технології, що перебували на озброєнні у британського уряду, не були орієнтовані на потреби громадян і юридичних осіб.

У 2001 р. був введений в експлуатацію урядовий шлюз (Government Gateway), розроблений компанією Microsoft, який централізував Інтернет-доступ до різних блоків урядової архітектури. Почалося об'єднання розрізаних державних Інтернет-ресурсів Великобританії. До теперішнього часу закрита вже близько тисячі дублюючих сайтів органів влади з 4 тис. тих, що існували [3, с. 7].

Перш ніж запустити новітній комунікаційний портал, сформувався саме на інтересах громадян, британський уряд урахував основні недоліки своєї попередньої комунікації, а саме: пошук інформації був ускладнений тим, що вона була розпорошена по 1 800 сайтах, і, заходячи на один ресурс, користувачу слід було переходити на інший тощо [4, с. 70].

На підставі проведеної роботи ми дійшли до загального висновку, що запровадження досконалих соціальних комунікацій та впровадження е-урядування актуально і для України і повинно забезпечити якісно новий рівень управління державою та суспільством в цілому, зміцнити довіру до держави та її політики, вдосконалити взаємодію між органами державної влади та органами місцевого самоврядування, громадянами та державними службовцями в системі взаємозв'язків влади з громадою.

Список використаних джерел

1. Камінська Т. В. Зарубіжний досвід упровадження електронного уряду / Т. В. Камінська, А. О. Камінський, М. В. Пасічник та ін.; за заг. ред. д. держ. упр., проф. С. А. Чукут. – К. : 2008. – 200 с.
2. Британський портал електронного врядування Directgov. – [Електронний ресурс]: Британський портал електронного врядування Directgov. – Електрон. дані. – Режим доступу: <http://www.direct.gov.uk>. – Назва з екрана.
3. Сурмін Ю. Тенденції розвитку державного управління / Ю. Сурмін // Вісник НАДУ. – 2007. – № 1. – С. 5–14.
4. Водозаський В. А. Формування зв'язків із громадськістю в органах місцевого самоврядування України: соціологічний аналіз моделей. Автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата соціологічних наук / В. А. Водозаський. – К., 2003. – 86 с.